

2017: På sporet af de gamle grækere

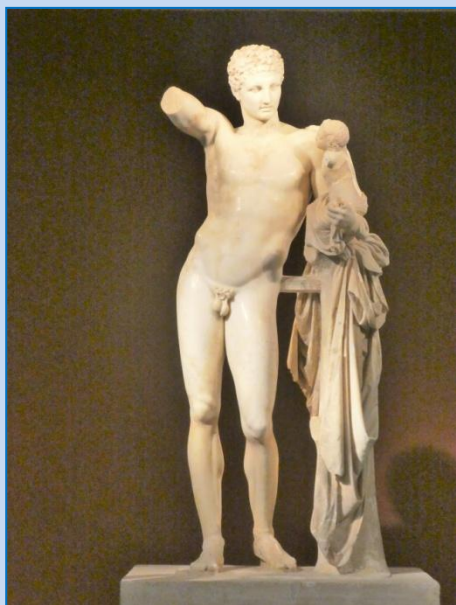
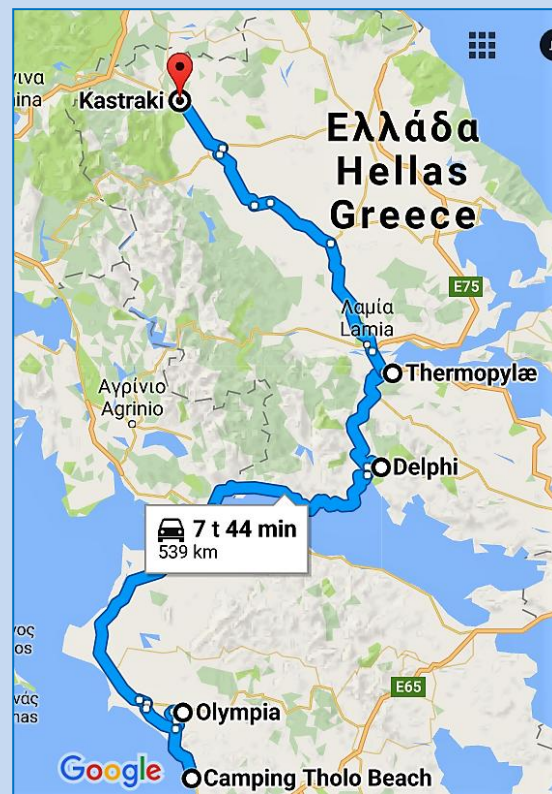
En forårstur med Franz til Grækenland (5)

Olympia er tæt på men for langt væk til en cykeltur, og da vi godt kan lide pladsen her, beslutter vi os for at tage camperen og efter besøget vende tilbage hertil igen. Vi "spærrer" vores parcel med bord og stole, så kan man se, at her er optaget. I øvrigt er her ikke særligt mange mennesker, presset på pladserne er altså ikke stort.

Tirsdag, 16.5.17 Olympia

Frem og tilbage herfra og til Olympia med Franz – det er meget nemt og er ligetil. **Olympia** ligger - som alle de andre *archeological sites*, vi har besøgt, oppe i bjerge. Der er meget turistleben, selv om vejret for en enkelt gangs skyld ikke er den strålende sol, vi er vant til. En tom parkeringsplads er hurtigt fundet – og vupti, kommer der også straks et par andre autocampere. Det er betryggende ikke at være alene.

Mest interessant i Olympia er næsten - efter vores mening - museet. Fantastiske eksponater og instruktiv historie om Olympia som kultsted, berømt i hele den dengang kendte, græsktalende verden med Zeus-templet som midtpunkt og den gigantiske Zeus-statue, som var et af den antikke verdens 7 vidundere.

Berømte skulpturer i legemsstørrelse - trods tidens tand og korporlige mangler stadigvæk bjergtagende smukke.

Sejrgudinen **NIKE** af Paionios har fået sin egen blå niche. Ja, hun er noget amputeret, men der er jo også gået mange hundrede år siden 480 f.kr.

Meget er der ellers ikke tilbage af bygningsværker i Olympia. For at give et indtryk af dimensionerne er en eneste søjle af Zeus-templet rekonstrueret og rager monumentalt op i den grå himmel. Det må have været fantastisk alt sammen dengang. Vi kigger også på stadion og stedet, hvor den olympiske

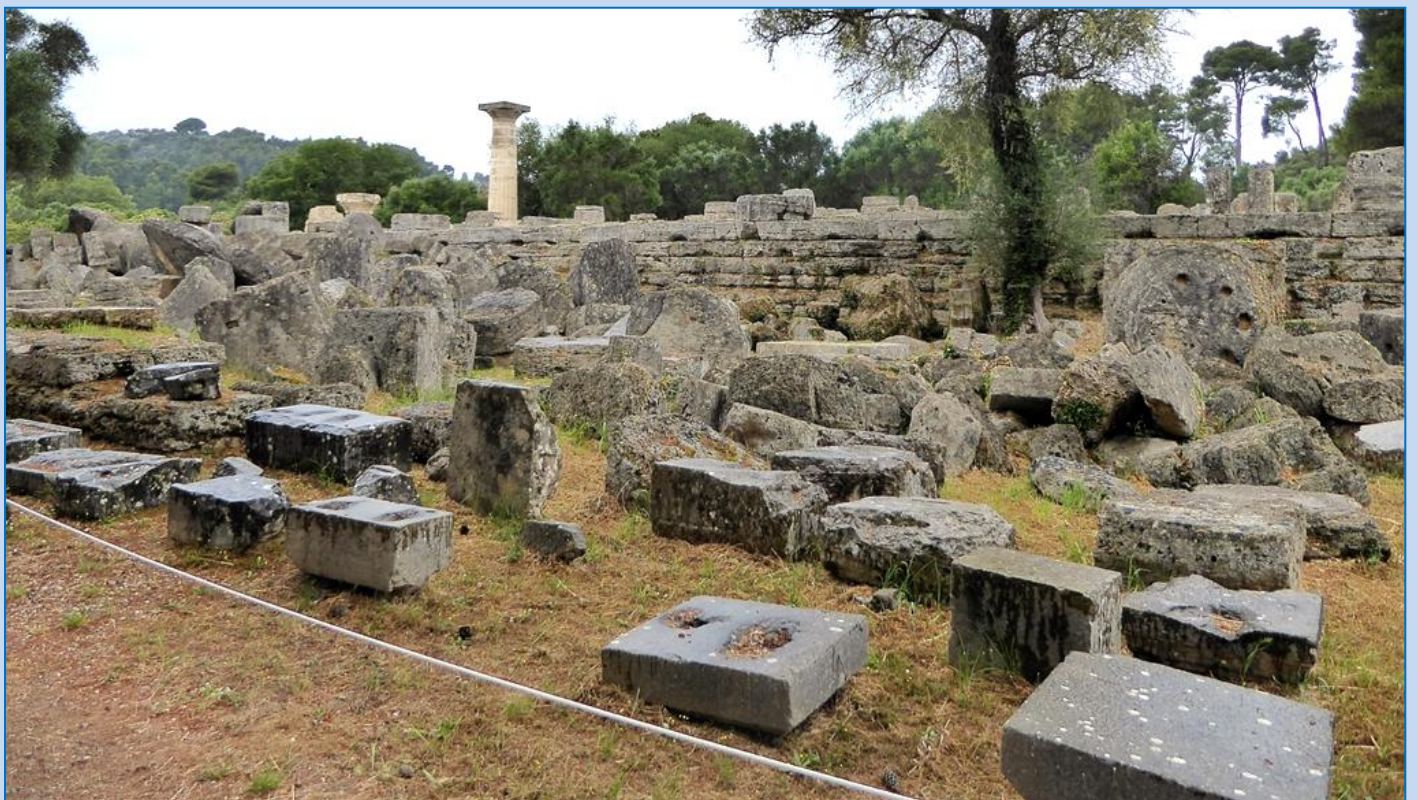
flamme den dag i dag tændes af antikt udklædte ungmøer under indtagelse af patetiske attituder hver fjerde år. Var det virkelig sådan dengang??

Er man bare en smule arkæologisk interesseret, så er der rigeligt at bruge sin tid på, især når det småregner udenfor.

Zeus-templets eneste søjle rager op over ruinhavet.

Nutidige forestillinger om de antikke procedurer i forbindelse med tændingen af den olympiske flamme via et hulspejl og solens stråler. Var det virkelig sådan engang? Jeg kan ikke rigtigt blive ven med dette selvhøjtidelige skuespil.

Tilbage til Franz og indtagelse af en tiltrængt Hymer-frokost. Derefter slentrer vi lidt rundt i det, der er dagens Olympia by. Banegården virker ældst; det er en smuk, klassicistisk bygning. Mange turister er her, mange busser, mange tavernaer og souvenir-shops. Gert køber en bog om Olympia, og så kører vi tilbage. Undervejs standser vi ved et supermarkedet, der ligger ensomt midt ude på den øde landevej, og forsyner vores temmelig udtømte lagre.

Vejret i dag har været gråt med småregn, også mens vi går og kigger på ruinerne. Temperaturen er omkring de 20 grader – sikken forskel til de 33 i forgårs! Efter en gammel bondekalendar er der her tale om de *Ishellige*: Mamertus, Pankratius, Servatius, Bonifatius og "den hellige Sofie" midt i maj måned. Hen imod slutningen af ugen skulle de være overstået. Det går videre mod Delfi i morgen.

Broen ved Patra(s) fra Peloponnes over mod den anden side af Korinther Golfen. Den minder jo om både den ene og den anden moderne bro, man har set i tidens løb, men i øvrigt ser det ud, som er der stadig foregår vejarbejde omkring den. Bropenge!

Onsdag, 17.5.17 Fra Tholo til Delfi

Det har regnet kontinuerligt i nat, temperaturen er styrtudviklet i forhold til de sidste dages højsommergrader, godt vi skal afsted. Dagen bliver en ren køredag. Nu forlader vi smukke Peloponnes, kø-

rer over den spændende bro ved Patra, et langt stykke langs kysten mod øst, siden nord-vestpå og ender på **Camping Delphi**. Her står vi med en utrolig betagende udsigt ud over en dal, som nærmest oversvømmes af et hav af oliventræer ("La mer d'oliviers de Delphe" kaldes det også). Blikket rækker ud mod kysten til Peloponnes' bjerge på den anden side af Korinther Golfen, halvøer og småøer. Fantastisk! Vi synes, aldrig har vi stået med SÅ smuk udsigt.

Kig ud over "olivenhavet" i retning mod Korinther Golfen og Peloponnes. Neden for er byen Chryso. Helt ude ved vandet: Kirra.

Til aften spiser vi på restauranten, der også har en tilsvarende betagende panorama-udsigt. Det føles som af hænge ud over en afgrund. Bare vejret bliver godt igen, men det er der også lovning om.

Poolen venter på kunder.

Torsdag, 18.5.17 Delfi – museum og udgravningerne

Foreløbigt dog gråvejr. Smuk og antydningssvis ”alpin” vandretur på den antikke vandresti op til [Delfi](#) by – hele tiden med den mest storslåede udsigt ud over dalen, bjergene, bugten, *olivenhavet*. Dramatiske skyer truer.

Vandrestien langs kanalen, 50 m fra campingpladsen, forbinder Delfi med byen Kirra og har eksisteret siden Antikken. Nemt at følge.

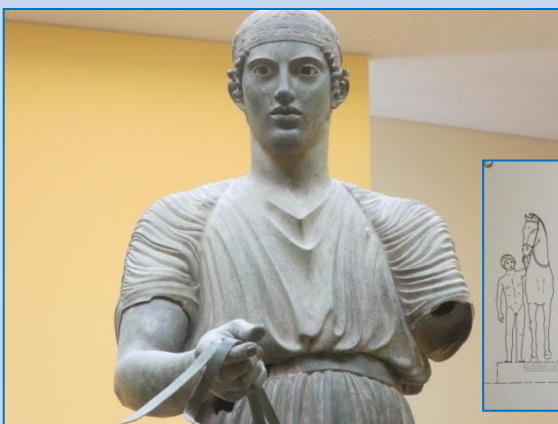

- bortset fra et sted, hvor vi kommer i tvivl om det er her, vi skal dreje opad. Et skilt på stedet hjælper os ikke videre↓. Vejret er truende.

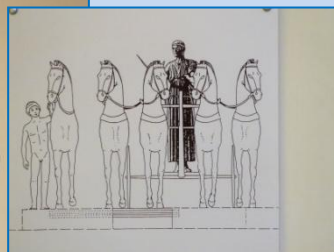

Men vi følger vores fornemmelse og rammer "bagsiden" af Delfi by, hvor en trappe mellem nogle huse fører os op til hovedgaden↓.

Vi mangler Euro og skal finde en bankautomat. Det går fint for Gert, men da det er min tur, accepterer automaten godt nok min pin, uden dog efterfølgende at rykke ud med grunkerne. I stedet står der noget på græsk. Hm. Det er jo lidt skidt, altså. Ingen åben bank, alt foregår elektronisk. Hvad så? Jeg spørger mig for til turistinformationen – et skrivebord i rådhusets stueetage. En venlig mand, der ikke taler særligt godt engelsk, forsøger at hjælpe, ledsager mig til en anden automat – samme resultat, da jeg prøver igen. Tilbage til den første automat. Igen prøver jeg et par gange forgæves, til sidst med et mindre beløb: 200 Euro i stedet for 300. Og voilà, straks står jeg med pengene i hånden. Hjælperen griner, glad for at det lykkedes, og det er vi også. Og så kommer vi i tanker om, at jeg på mit VISA-kort kun kan hæve op til et bestemt beløb, og altså ikke de 300 Euro, som jeg startede med. Det har vi - med skam at mede - prøvet før.

Næste stop museet. Vi kommer gratis ind idag, det er nemlig "International Museum's Day"! Derfor er der alenlange køer. Også indenfor er der mange mennesker – franske, japanske, engelsktalende grupper. Man kan ikke komme rigtigt til, og så er det knapt så sjovt. Med andre ord har museet ikke den store fascinationskraft, selv om der er meget og interessant at se.

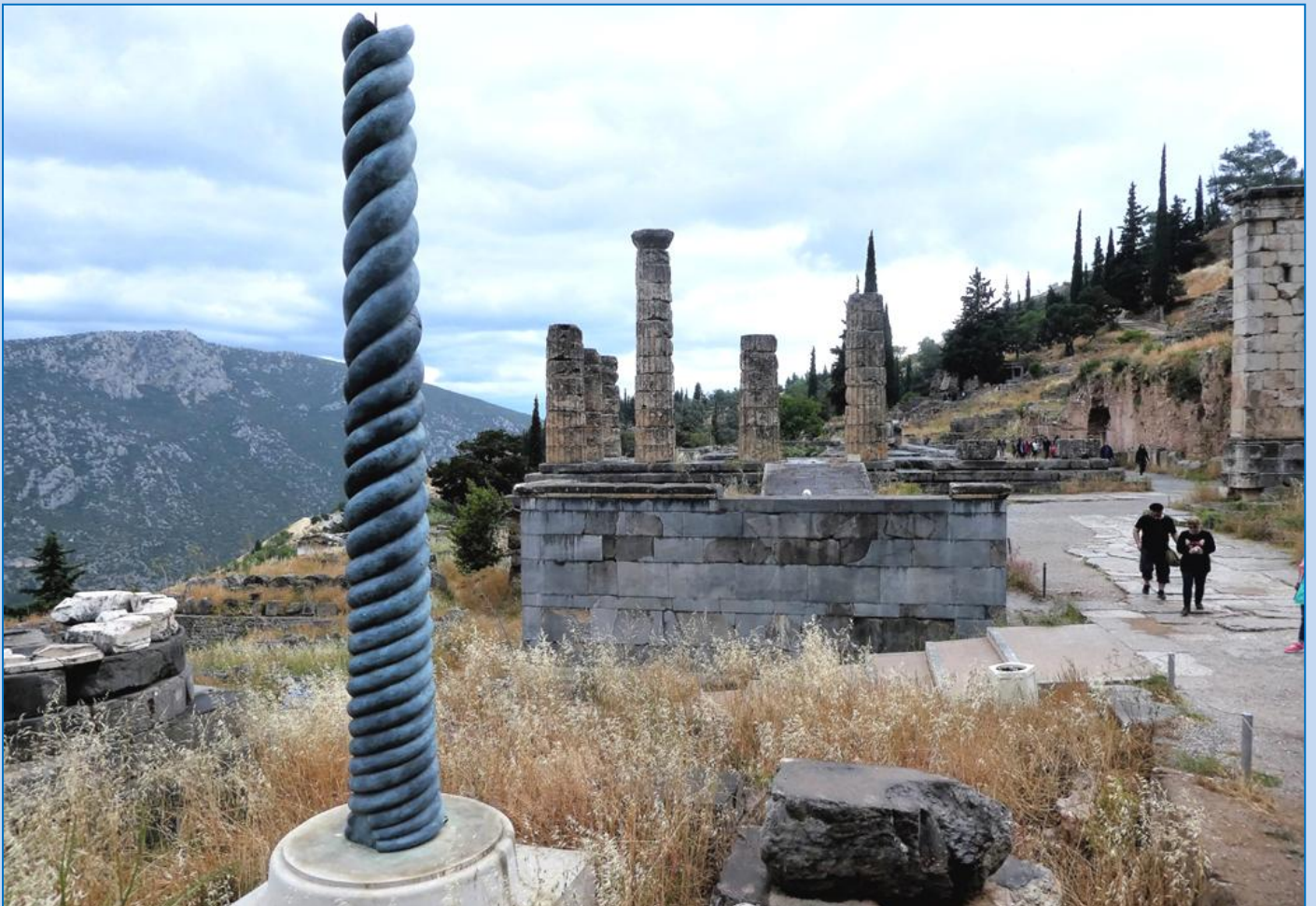
Vognstyreren fascinerer, en af museets berømte skulpturer. En tegning viser hans formodede placering på en kvadriga, der ikke eksisterer længere, kun et par hesteknogler har overlevet.

De mange mennesker i museet gør, at vi afkorter besøget og skynder os videre til udgravningerne. De spredt sig op ad en lang og høj skrænt, så dagens opstigning – inkl. vejen hertil – tæller på en hel del højdemeter.

Udgravningerne ligger uforligneligt smukt i landskabet. De gamle grækere må have haft sans for naturens skønhed – ja, det må de. Det bevidner alle de antikke steder, vi indtil videre har besøgt. Ind imellem smådrypper det, godt vi har jakke med hætte og vandrestøvler på.

Impressioner fra Delfi udgravningsområdet.

Og hvor var det nu, *Pythia* sad og svarede (forbløffet) på spørgsmålene? Vi finder det formodede sted, stedfæstet med en *omphalos* - en stor, æggeformet marmorsten, der desuden markerede verdens centrum. Glemte af tage fotos! Men en tilsvarende sten kan ses i museet →.

Ned igen ad samme sti, men inden køber vi en bog om Delfi og to små typiske hånddekorerede vaser efter græsk forbillede. Hjemme med computeren hen ved receptionen men flytter ind i restauranten, det er lidt for koldt udenfor. Internettet fungerer glimrende herinde, hvilket giver anledning til at booke en returbillet til færgen Igoumenitsa-Ancona den 31. maj. Altså ikke noget med at tage kystvejen hjem, har vi besluttet. Fint. Nu er der skabt en tidsmæssig struktur, og vi glæder os over, at der er 12 hele dage endnu, inden Grækenland er forbi.

Vi bliver hængende i restauranten og spiser også aftensmad dér.

Fredag, 19.5.17 Delfi – Arachova – Parnassos-området

Solskin! Pinien, vi står under, har en bred og skyggefuld krone. Og det blæser også koldt op fra dalen. Vi finder en læplads bag autocamperen↓, drikker flere kopper formiddagskaffe, mens pladserne omkring os tømmes. Til sidst er vi kun fire campister tilbage og de eneste levevæsener, vi kan få øje på.

Omkring frokost starter vi på en køretur. Først til [Aráchova](#) – en hyggelig bjergby og vinterportssted med skikurser og vintertøj. Et sted køber vi fire pærer og 2 stk. lune "pitta", som vi spiser i bilen på parkeringspladsen. En lille omstrefende kat får serveret resterne af vores dåsesardiner fra forleden; de bliver hurtigt spistrub og stub, og noget af pittaen også.

Bjergbyen Aráchova. Parnassos-bjergene har stadig sne på toppen.

Så følger vi vejen op til *"Ski resorts Parnassos"*. Bjergkæden har sne på↓. Heroppe står der mange spredte og tomme ferieboliger, ca. halvdelen ikke engang færdigbygget. Byggestilen er anderledes end nede i dalene; her bygges med mørke natursten, og man forbinder dem umiddelbart ikke just med noget sydlandsk græsk.

Vi føres over lange og igen snirklede veje, så turen bliver længere, end vi nok egentlig havde regnet med, og helt op til dér, hvor vi gerne ville hen, kommer vi ikke, på en eller anden måde misser vi vejen. Landskabet er med kun spredt bebyggelse. Til sidst nærmer vi os udgangspunktet og det immense "hav" af olivenskove↓. I øvrigt er ejerne

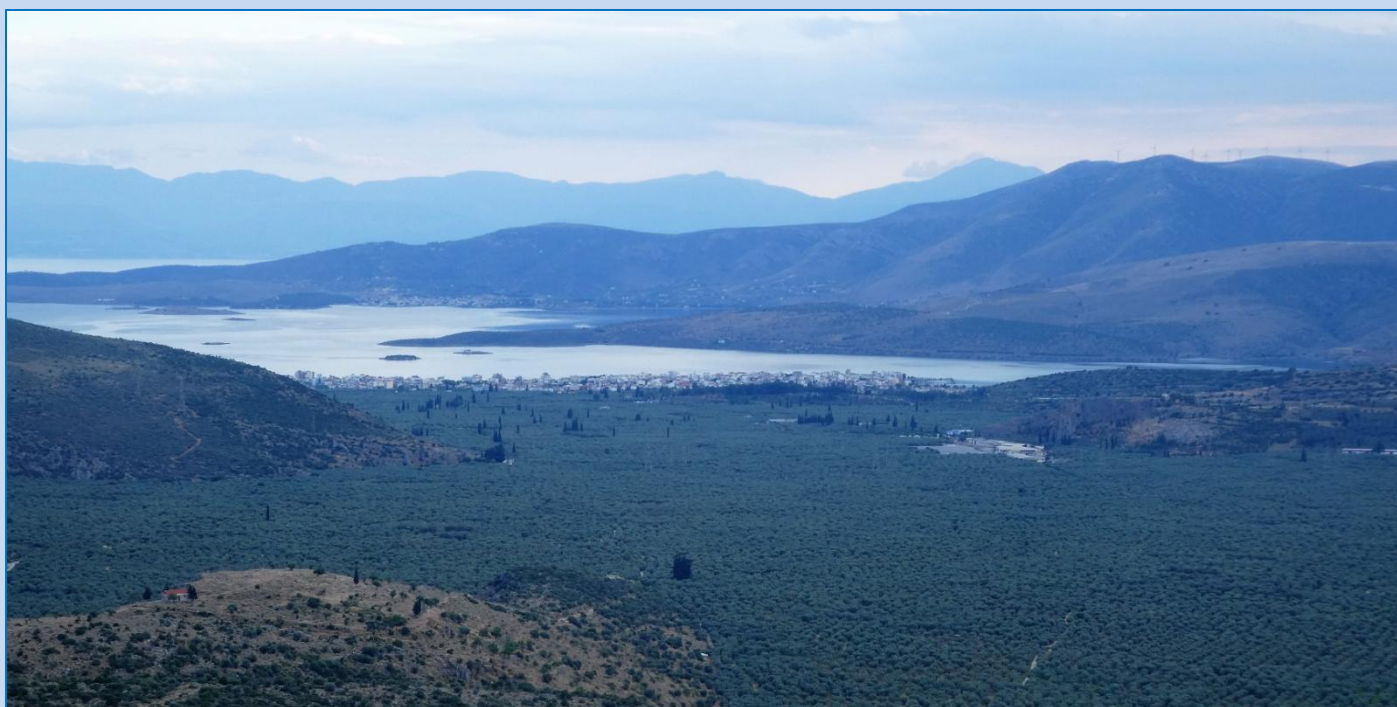

af vores campingplads også producenter af olivenolie, der i år ved den årlige konkurrence i New York fik sølvmedalje.

Hjemme er vi hurtigt på plads igen, og derefter nyder vi solskinnet ude ved rækværket og udsigten. Idag spiser vi så vores egen mad. Senere forsvinder solen bag skyer mod vest, men vi bliver udenfor, det er ikke koldt.

Også nu, kl. 21.27, sidder jeg stadig ude og skriver dagbog. Nede fra dalen glimter alle lysene,

spredte hundeglam når herop, får bræger og deres bjælder ringler, duerne er endelig hold op med deres (alt for hjemlige) hyleri.

Aftenen falder på olivenhavet.

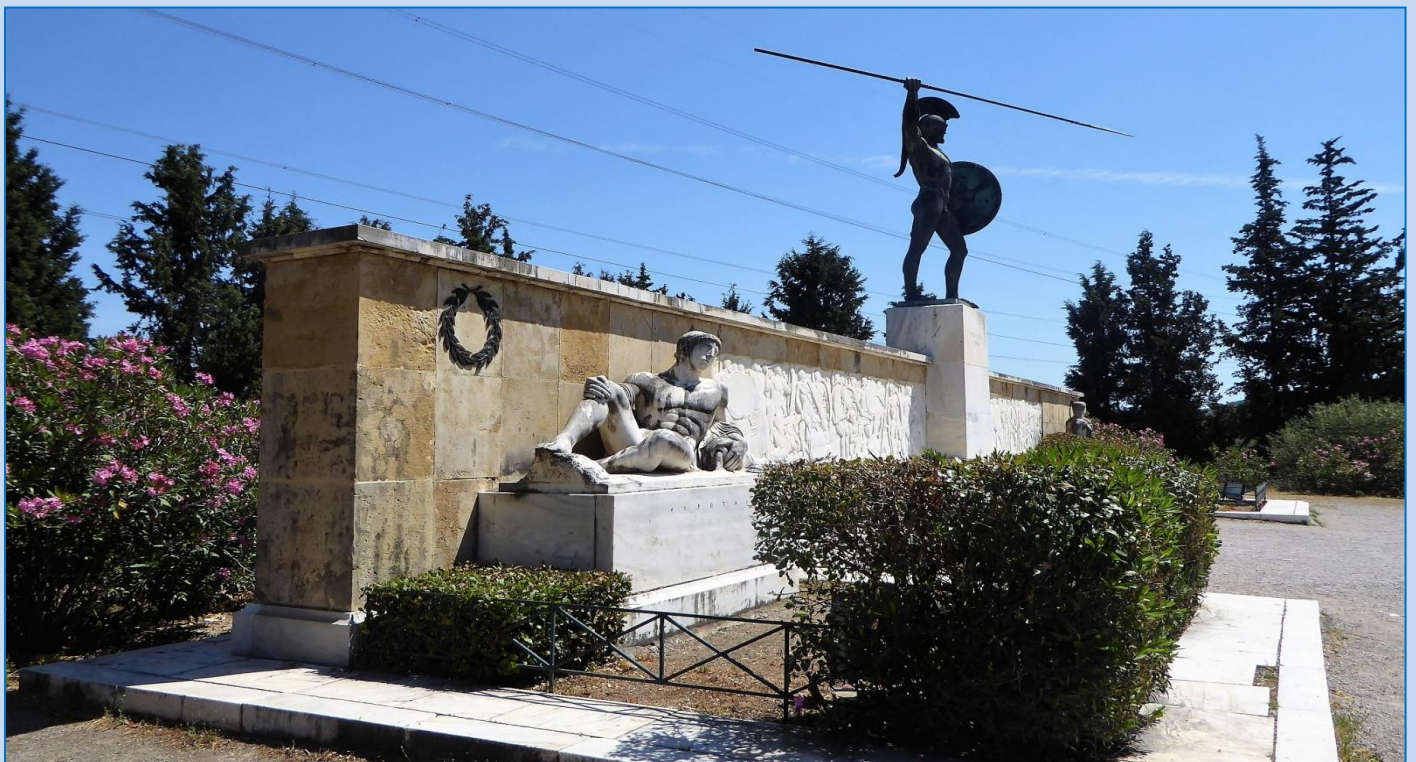
Lørdag, 21.5.17 Delfi / Thermopylæ til Kastraki/Meteora

Køredag. Stop ved [Thermopylæ](#). Vi kigger på *svovlkilderne*, som vi kommer forbi ved et tilfælde i vores søgen efter "Battlefields of Thermopylæ". I 480 f.kr. foregik her et for den vestlige verden skæbnesvangert slag mellem 300 spartanske krigere under hærføreren *Leonidas* mod en overstyrke af det persiske hær under *Xerxes*. Spartanerne

kæmpede selvopofrende til sidste blodsdråbe, og derfor lykkedes det at forhale Xerxes' fremmarch, således at Athen nåede at blive evakueret. Perserne blev efterfølgende besejret i det berømte søslag ved Salamis.

Tydelig markering af mindesmærket, både slagmarkerne og Leonidas-skulpturen. Her drejer vi ind.

De varme, ildelugtende svovlkilder. Et lille, uspektakulært sted bag et stakit, men med offentlig adgang. Man advares mod at soppe længere end 10 minutter. Et par japanere skulle lige prøve.

Så fortsætter vi hen over et halv-kedeligt slette-landskab. På et tidspunkt ser vi på den slyngede vej længere nede et langt stau. Der er ikke andet at gøre end trække tiden ud. Vi beslutter derfor at indtage en Hymer-frokost, og imens vi spiser opløses trafik-proppen heldigvis.

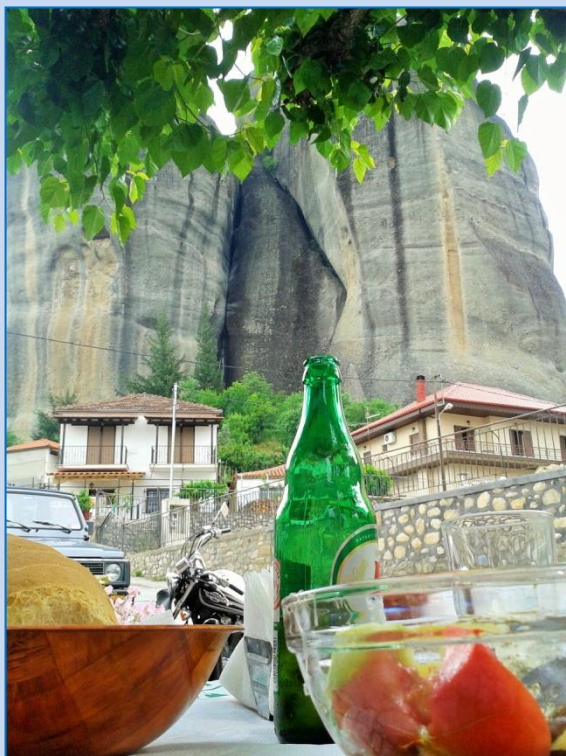
Blikket rækker langt hen over et helt andet Grækenland. Stau'en er opløst.

Sidst på eftermiddagen når vi frem til campingpladsen **Vrachos Kastraki (ACSI)** under de berømte **Metéora-klipper** med klostrene på toppen. UNESCO-verdenskulturarv. Vi agter at blive her mindst et par dage. Det ser ud til, at vi kan nå både til fods og på cykel rundt i området her omkring.

↑ Vi står nederst til højre i billedet. Træerne er morbærtræer, tæt behængt med bærrene, der ligner aflange brombær og er meget søde.

← En kort cykeltur op til centrum af Kastraki. Husene minder os svagt om lodges i Nepal, området lægger da også op til trekking i stor stil.

Søndag, 21.5.17 Kastraki/Meteora

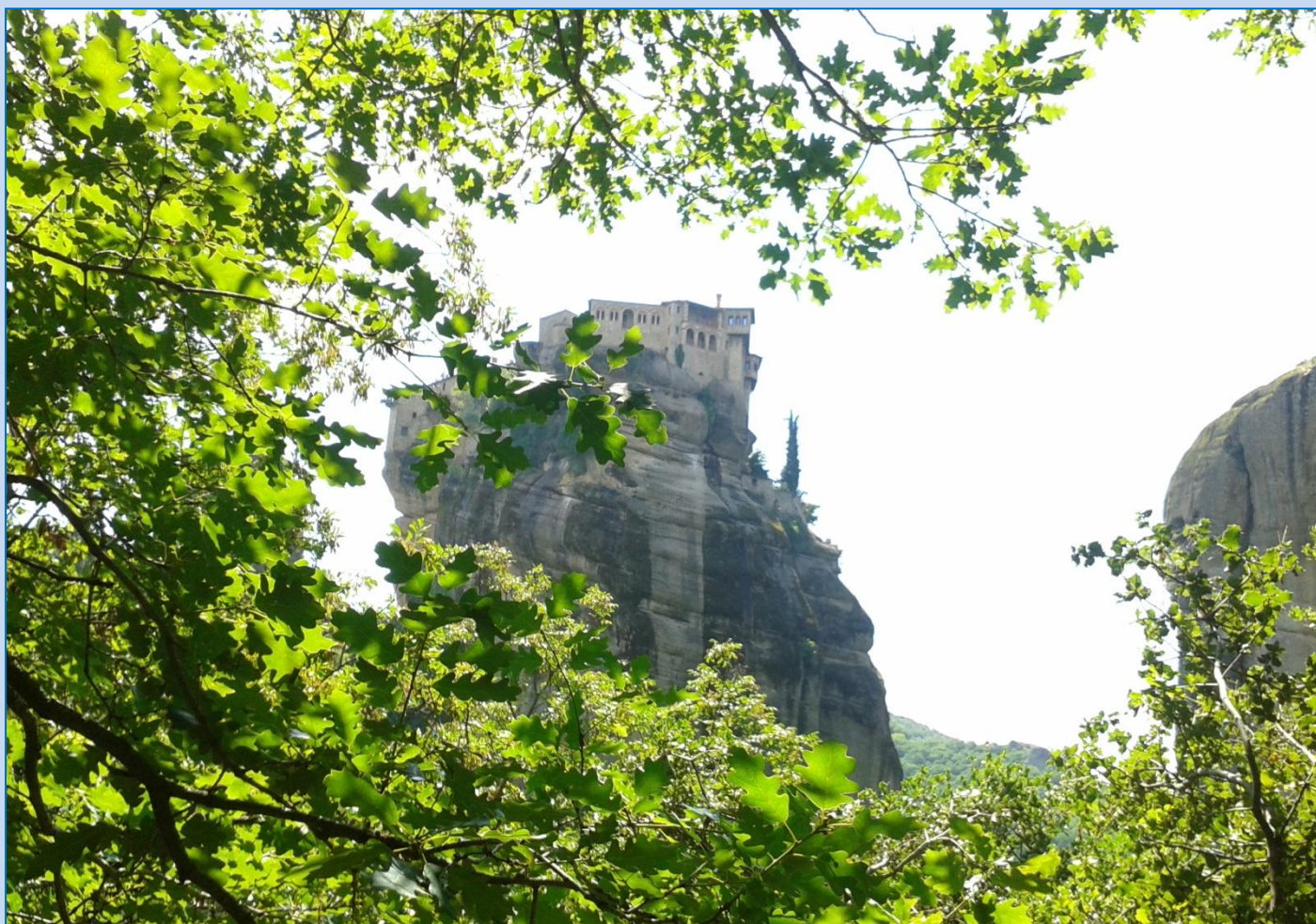
Falde til. Cykeltur til **Kastraki** "centrum" (byen er meget lille) og cykling lidt ud ad / op ad vejen mod klostrene på klipperne. På vejen tilbage græsk salat på en lille taverna. Som dessert får vi spenderet en håndfuld fuldmodne kirsebær af gammel-mutter.

Mandag, 22.5.17 Kastraki/Meteora

Solskin igen! Cykeltur opad, parkerer i vejkanthen ved skovbrynet og vandrer temmelig stejlt og udmattende opad til klostret **Megalo Meteoro Metamorphosis**, et langstrakt kompleks på toppen af klippen, lige som alle de andre 4 klostre. Damer må ikke gå i bukser, så jeg ifører mig – i lighed med de andre kvindelige besøgende – min medbragte sarong. Et ømt syn. Stort område indenfor, man har ikke på fornemmelsen at befinde sig på en bjergtop. I øvrigt er her mange mennesker. Hvordan ser det så ikke ud, når det er højsæson?!

På cykelturop til klostret Metamorphosis. Undervejs er der udsyn til et af de andre klostre, som er klistret fast på toppen af klippen.

Vejen tilbage til cyklerne bliver på kørevejen, fordi vi ikke kan finde den på kortet indtegnede lille sti. Det gør imidlertid slet ikke noget, da vejen fører os let og elegant gennem alle klipperne med de 4 andre beboede klostre på toppen. Det er bussernes udsigtsrute, vi møder flere af dem på vej op.

Et ejendommeligt og sært landskab, de afrundede klipper er mørke og virker afvisende, og det er ikke til at forstå, at man kan komme derop. Men det kan man, idet de flader ud på bagsiden, hvor der befinder sig køreveje og parkeringspladser og broer og trapper op.

→ Klædt ud til kosterbesøg

- og et til

Resten af eftermiddagen er det afslapning efter et tiltrængt brusebad. Senere går vi op til campingpladsens taverna og spiser: en lille ouzo, græsk salat, tsatsiki, mussaka, souvlaki, rødvin. En fordøjelsesspadseretur til Kastraki "centrum", computer oppe ved receptionen.

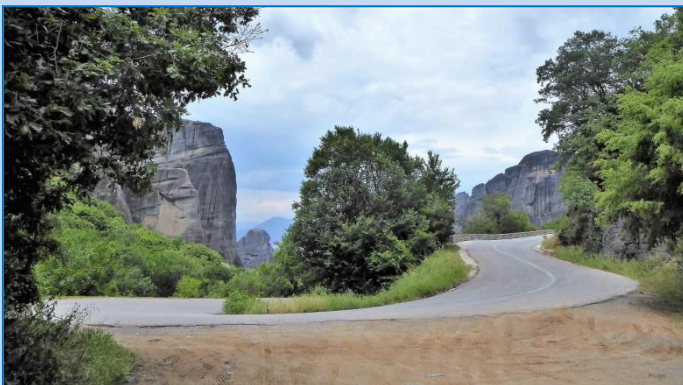
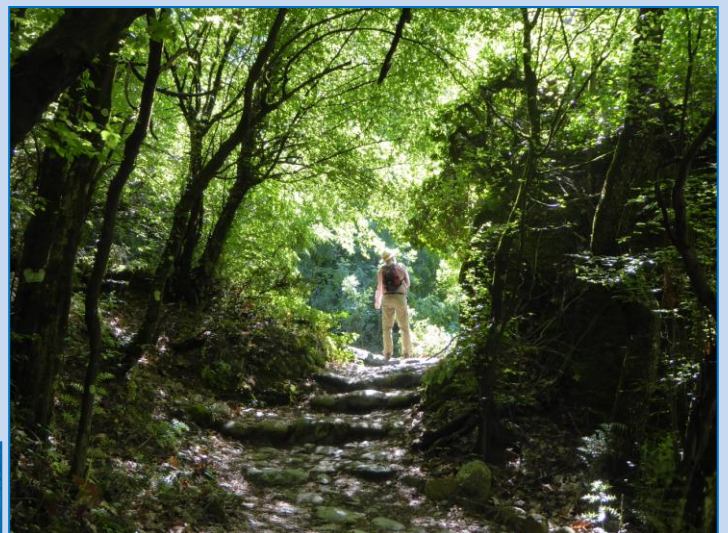
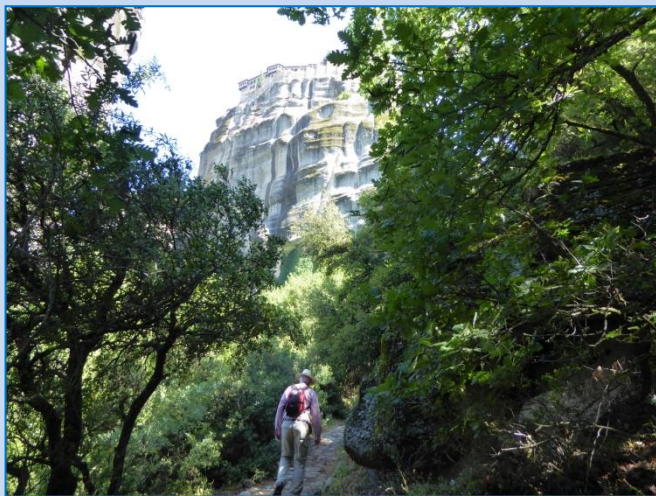

Inde i klosterhaven med spektakulære udsigter fra det ene kloster til det næste. De har selvfølgelig alle et navn, men de er komplicerede og svære at huske.

Mens vi vandrede op gennem skoven, så går vejen tilbage til cyklernes parkeringsplads ad serpentinervejen. Vi møder flere sightseeing-busser.

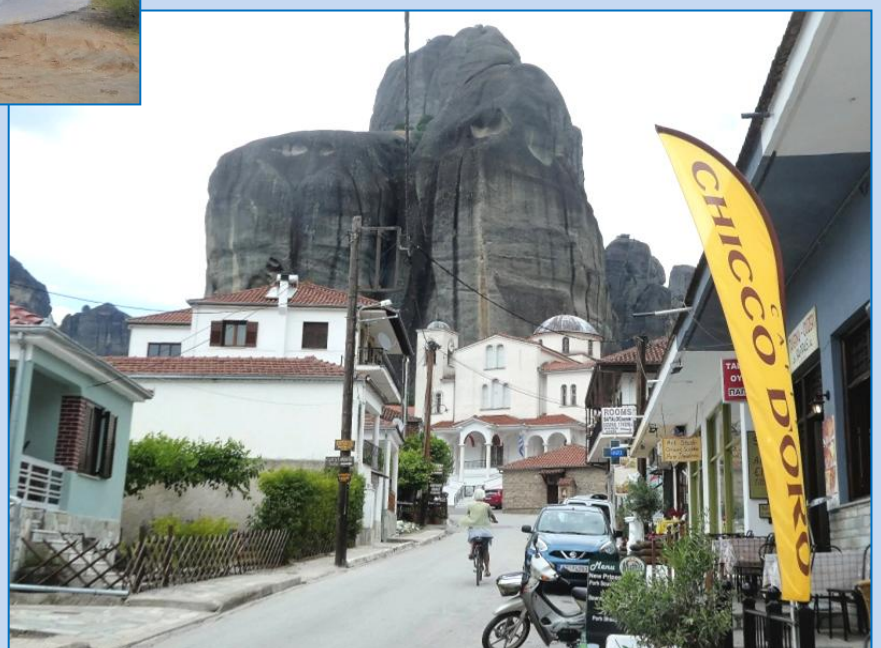

Tirsdag, 23.5.17 Kastraki/Meteora

Solskin, lang morgen-mad, lidt læsning – og pludselig er det over frokost.

Nu trækker det op fra syd, bag ved bjergene begynder det at rumle. Planerne er at cykle ned til den lidt større naboby **Kalambaka**, men vi venter lige lidt og ser, hvordan vejret udvikler sig. Ok, det ser ud til vi slipper foreløbigt – derfor op på cyklerne og afsted. Lidt er målet. Egentlig lidt skammeligt: vi burde jo handle græsk, men nu er den altså i nærheden og vi ved, hvad Lidl har.

Det er mega-lummert, da vi træder ud ad super-markedets behageligt klimatiserede indre. Hjemad cykler vi gennem byen → (og ikke udenom som på vejen ud), det ser

hyggeligt ud med tavernaer side om side og liv i gaden. Det sidste stykke op til camping-pladsen er med en god stigning, Gerts cykel (batteriet?) leverer ikke helt den samme power som min.

Og efter vi har siddet lidt udenfor, alt imens campinghønen – jaja! en sådan spankulerer rundt her – krydser uanfægtet ud og ind mellem vores ben. Men nu bliver det alligevel til regnvejr, så vi pakker sammen og trækker indenfor.

Lige nu er det opholdsvejr, men det er gråt i gråt. Solsortene jubilerer. Påfuglen (gætter vi på), der bor i haven ved siden af, er forstummet. Det er godt, dens hæse kaglen er absolut ingen skønsang, mest sørgelige gyserskrig.

Vi har planlagt at bryde op i morgen.

Morgenkaffe i skyggen under morbærtræerne.